

**KRONIKA
NAUKOWA****Hermann Remmert
(29 III 1931 – 23 VI 1994)**

Profesor Hermann Remmert urodził się 29 marca 1931 r. w Hanowerze. Studiował biologię w Kilonii, gdzie w 1953 r. zrobił doktorat na podstawie badań ekologicznych nad muchówkami Bałtyku i Morza Północnego. Potem został asystentem w oceanograficznym Instytucie Maxa Plancka w Wilhelmshaven. Od roku 1961 był asystentem na Uniwersytecie w Kilonii, gdzie w 1962 r. habilitował się, przedstawiając rozprawę o rytmice linienia owadów. W 1968 r. powołano go na katedrę fizjologii zwierząt Uniwersytetu w Norymberdze/Erlangen. W 1976 r. został profesorem zwyczajnym ekologii zwierząt na Uniwersytecie Philippsa w Marburgu, gdzie pracował aż do śmierci.

Profesor Remmert pozostawił dziesiątki publikacji na temat ekologii fizjologicznej owadów, na temat ekologii polarnej i wiele przyczynków z najróżniejszych dziedzin. Na stałe weszło do literatury ekologicznej wprowadzone przez Niego pojęcie cyklu mozaikowego w sukcesji ekosystemów. Remmert nie był typem zawziętego badacza, z uporem zgłębiającego jedną tematykę. Miał mnóstwo zainteresowań i posiadał niebywałą erudycję. Lubił podróżować i bywał zarówno w tropikach, jak i pod biegunami. Gdyby publikacje oryginalne stanowiły jedyny dorobek jego życia, może nie byłoby powodu do wspominania Go na łamach „Wiadomości Ekologicznych”. Ale Hermann Remmert pozostawił po sobie dzieło o wiele większe, którego rozmiary trudno ocenić. Remmert odznaczał się pasją i talentem do inspirowania pracy innych ludzi, tworząc dla nich odpowiednie warunki i środowisko, a samemu pozostając w cieniu. Do jego największych zasług należało redagowanie przez dwadzieścia trzy lata (1967–1990) czasopisma „*Oecologia*”. Tylko dzięki Remmertowi prowincjonalny „*Zeitschrift für Ökologie*” przekształcił się w jeden z najznakomitszych, międzynarodowych periodyków ekologicznych. Był współredaktorem wpływowej serii „*Ecological Studies*”, wydawanej przez Springera. Opublikował szereg książek monograficznych i trzy podręczniki: „*Ekologię*” (5 wydań niemieckich i liczne przekłady; wydanie polskie w 1985 r.), „*Arctic Animal Ecology*” (1980; oprócz wydania niemieckiego również przekład angielski) i „*Naturschutz*” („*Ochrona Przyrody*”; 1988). Remmert był nieustraszoną organizatorem. Dzięki niemu rozwinęła się nowoczesna ekologia na uniwersytecie marburskim, łącznie ze zmatematyzowaną ekologią teoretyczną (z której sam jowialnie pokpiwał); był współzałożycielem nowych uniwersytetów w Bayreuth i w Passau. Organizował międzynarodowe sympozja, owocujące ważnymi publikacjami.

Był świetnym nauczycielem – nie w tym sensie, że nigdy nie opuszczał zajęć i porywająco wykladał, bo tak nie było – ale poprzez głęboki wpływ, jaki wywierał na ludzi. Organizował świetne seminaria, podsuwał ludziom pomysły i ułatwiał kontakty zagraniczne. Wielu ekologów niemieckich bardzo dużo mu zawdzięcza. Niewątpliwie Remmertowi zależało na rozwoju ekologii niemieckiej; ubolewał, że język niemiecki stracił znaczenie w nauce międzynarodowej. Ale mimo to, a może właśnie dlatego, z ogromnym zapałem starał się o rozwijanie kontaktów międzynarodowych. Znał „wszystkich”. Współpracował z Fundacją Humboldta, był doskonale znany w ekologicznych

placówkach badawczych i na uniwersytetach nie tylko w USA i zachodniej Europie, ale także w Ameryce Łacińskiej i w Afryce Południowej. Miał przyjaciół w Polsce. Obok innych międzynarodowych honorów i zaszczytów był też członkiem zagranicznym Polskiej Akademii Nauk, co szczególnie sobie cenił. Jowialny, flegmatyczny z pozoru, zawsze pogodny, nigdy nie robił wrażenia człowieka zajętego tysiącem ważnych spraw. Zamierzał zmienić tryb życia, chciał wrócić do swoich badań nad ekofizjologią owadów, a sympozjum na temat koewolucji dzikich organizmów i ludzi w parkach narodowych, które miało się odbyć jesienią 1994 r., miało być ostatnim jego organizacyjnym dokonaniem; zaprosił grono swoich byłych współpracowników i przyjaciół z całego świata, ale zmarł nagle 23 czerwca 1994 r.

January Weiner